

Κυριακή 18η Σεπτεμβρίου 2022

Κυριακή μετά τήν Ὑψωσιν.

(Μαρκ. 8, 34 – 9, 1).

«...ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» (Μάρκ. 8, 34).

Στόν ἀπόηχο τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ βρισκόμαστε σήμερα. Ὁ Χριστός μᾶς δίνει το στίγμα τοῦ σταυρικοῦ ἥθους. Μᾶς ξεκαθαρίζει ὅτι ἡ πνευματική προκοπή, ἡ πρόοδος, ἡ ἐλευθερία, ἡ χαρά, ἡ σωτηρία θά ἔλθουν μόνον ὅταν δώσουμε τόν ἀγώνα τῆς ἀρετῆς μέ συνέπεια. Αὐτό εἶναι μία ἄλλου εἴδους σταύρωση πού ὀδηγεῖ στή σωτηρία. Ἡ κάθαρση, ἡ φώτιση, ἡ θέωση θά ἔλθουν μόνον ὅταν ζήσουμε τόν Χρι-

στό και Τόν όμολογήσουμε μέ τή ζωή μας στους άλλους.

Βεβαίως γιά κάθε έπιτυχία χρειάζεται πάντοτε τό πρώτο βήμα. Ή άπάρνηση του έαυτου μας είναι τό πρώτο βήμα γιά τή οικείωση μέ τόν Χριστό, τό πρώτο βήμα γιά τή Βασιλεία τών ούρανών. Είναι δύσκολο αυτό τό βήμα, αλλά είναι τό σημαντικότερο, διότι μόνον εάν άπαρνηθοῦμε τόν έαυτό μας μπορούμε νά βροῦμε τόν Θεό.

Ή άπάρνηση του έαυτου δέ σημαίνει έσωτερικό διχασμό και αύτοκαταστροφή. Ή άπάρνηση του έαυτου σημαίνει άπελευθέρωση από τόν κακό έαυτό μας, χαρά από τήν έπαφή μέ τόν άλλο, πλάτυνση και πλουτισμό από τήν οικείωση μέ τόν Θεό.

Ό Χριστός καλεϊ τόν κάθε πιστό μαθητή Του στό «άπαρνησάσθω έαυτόν». Πρώτον, τόν καλεϊ νά μελετήσει μέ ειλικρίνεια τήν προσω-

πικρότητά του. Νά κάνει τήν αὐτοεξέτασή του. Νά κοιτάξει τά πάθη, τά λάθη, τίς πτώσεις, τίς κακές συνήθειες, τίς ἄσχημες ροπές, τίς ἀρνητικές ἐπιδράσεις, τίς δαιμονικές παγίδες στίς ὁποῖες ρέπει. Νά παραδεχθεῖ τόν ἐγωισμό, νά ἀποδεχθεῖ τίς μειονεξίες, νά φωτίσει τίς σκοτεινές προθέσεις, νά ἐξετάσει τίς ζέουσες πληγές, νά ἀνακρίνει τίς πικρίες, νά παραδεχθεῖ τίς πτώσεις, νά γκρεμίσει τίς αὐταπάτες, νά παραιτηθεῖ ἀπό τά δικαιώματα, νά ἀμφισβητήσῃ τά ὑποτιθέμενα προσόντα. Ὁ Χριστός καλεῖ ὅποιον θέλει νά εἶναι μαθητής Του νά βρεῖ τήν ἐσωτερική βρωμιὰ τῆς ἁμαρτίας καί νά ἀρχίσῃ ἕναν ἀγώνα γιά νά ἀπαλλαγεῖ ἀπ' αὐτή. Νά μήν ντραπεῖ νά ὁμολογήσῃ τίς ἀδυναμίες του, ἀλλά νά δουλέψῃ φιλότιμα γιά νά τίς μετατρέψῃ σέ κατορθώματα. Ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νά ἀρνηθοῦμε τό κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ μας πού ἀρνεῖται Ἐκεῖνον. Νά ἀρνηθοῦμε ὅλα τά στοιχεῖα τοῦ

χαρακτήρα μας πού μᾶς ταράζουν, μᾶς ἀγχώνουν, μᾶς στεναχωροῦν, μᾶς κάνουν τεμπέληδες καί μικροπρεπεῖς. Μᾶς καλεῖ σέ μία ἐσωτερική καλλιέργεια μέ τήν ὁποία θά ξεριζώσουμε τά ἀγκάθια τῆς κακίας, γιά νά ἀφήσουμε τόν ἑαυτό μας ὡς γῆ γόνιμη νά καρποφορήσει τή θεϊκή παρουσία.

Δεύτερον, ὁ Χριστός καλεῖ τόν κάθε πιστό μαθητή Του σέ αὐταπάρνηση μέσα ἀπό τήν κένωση καί τή θυσία γιά τόν διπλανό. Ὁ πιό ὁμορφος ἀλλά καί δύσκολος δρόμος γιά τήν ἀπελευθέρωση ἀπό τόν κακό ἑαυτό μας εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη γιά τόν ἄλλο, τόν ἄγνωστο, τόν ἀνεπίληπτο, τόν ἐνοχλητικό, τόν διαφορετικό, τόν θεωρούμενο κατώτερο. Ἡ ἀγάπη κατορθώνεται ὅταν μηδενίσουμε τόν ἑαυτό μας καί βάλουμε τόν διπλανό μας ὡς προτεραιότητα στή ζωή μας. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀληθινή ὅταν γεμίσουμε ἀπό φιλότιμο. Ὅταν προηγοῦνται αὐτά πού προσφέρουμε καί ἔπονται αὐτά πού

θέλουμε και αυτά που δικαιούμαστε. Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ πιό χαρούμενος τρόπος νά ξεχάσουμε τόν ἑαυτό μας και νά κάνουμε τόν διπλανό μας εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα μας, τήν ὁποία θά τιμᾶμε και θά ὑπηρετοῦμε.

Τρίτον, τό «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία παρότρυνση γιά τόν κάθε πιστό νά ἀρνηθεῖ τόν ἑαυτό του, γιά νά οἰκειωθεῖ τόν Θεό. Ὁ χριστιανός καταλαβαίνει πώς, ὅσο ὑπηρετεῖ τόν ἑγωισμό του, ἡ καρδιά του παραμένει στενή και δέ χωράει, δέ συνχωράει μέ κανένα ἄλλο πρόσωπο. Ἡ στενή καρδιά ἀπομακρύνει ὅλους τούς ἄλλους ἀπό κοντά της. Ἀπομονώνεται ἀπό τούς ἀνθρώπους και ἀποκόβεται ἀπό τόν Θεό. Ἡ στενή καρδιά πνίγει και ἀπορρίπτει κάθε ἄλλη παρουσία που θά προσπαθήσει νά εἰσχωρήσει μέσα της. Κλείνεται στόν ἑαυτό της και αὐτός ὁ ἐγκλεισμός εἶναι ὁ θάνατός της. Ὁ πιστός χριστιανός ὅμως ἀνοίγει τήν καρδιά του στόν

Χριστό. Αυτό τό άνοιγμα τής καρδιᾶς γίνεται μέ τήν προσευχή. Ἡ συνομιλία μέ τόν Χριστό πλατύνει τήν καρδιά, ἀμβλύνει τά στενά της ὄρια, τή διευρύνει σέ καινούριες προοπτικές, σέ ανείπωτες ἐμπειρίες, σέ ὑπέρολογα βιώματα, σέ δυνατότητες καί χαρίσματα πέρα ἀπό τή φτωχή γῆ καί τίς χοϊκές αἰσθήσεις καί συνήθειες. Ἡ προσευχή κάνει τόν ἄνθρωπο ἀνοιχτόκαρδο. Τόν κάνει νά ξεχνάει τόν ἑαυτό του καί νά ἀγκαλιάζει ὅλους τούς ἄλλους, ἀκόμη καί τήν ἄλογη φύση. Ἡ προσευχή σπάζει τόν κλοιό τῶν ἐγωιστικῶν ἐπιθυμιῶν καί δημιουργεῖ τίς προοπτικές τῶν ἀνιδιοτελῶν προσφορῶν. Ἡ προσευχή κάνει τόν πιστό νά ξεχνάει τά λάθη τῶν ἄλλων, νά τούς συγχωρεῖ, ἀνοίγοντας τήν καρδιά του γιά νά τούς βάλει ὅλους μέσα, μόνον καί μόνο γιά νά μή χάσει τήν προσευχή. Ἡ προσευχή φέρνει τήν ἐσωτερική κατάσταση τής μνήμης τοῦ Θεοῦ. Τήν ἀδιάκοπη αἴσθηση ὅτι ὁ Θεός εἶναι παρών

καί παρακολουθεῖ μέ ἀγάπη καί ἐπιμονή τό πλάσμα Του. Αὐτή ἡ αἴσθησις τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ κάνει τόν Κύριο πρωταγωνιστή στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Τότε ὁ πιστός βάζει τόν κακό ἑαυτό του σέ δεύτερη μοίρα, γιά νά μή χάσει τούς ωραίους καρπούς τῆς θεϊκῆς παρουσίας. Ὁ ἄνθρωπος δέ διστάζει νά στερηθεῖ τά πάντα, γιά νά μή χάσει τό Θεό ἀπό μέσα του. Ξεπουλάει τά εὐτελῆ αὐτῆς τῆς ζωῆς, γιά νά κερδίσει τόν πολύτιμο θησαυρό τῆς πνευματικῆς συγκατοίκησης μέ τόν Θεό. Μέσ' ἀπό τήν προσευχή ἢ ἀπαρνηση τοῦ ἑαυτοῦ δέν εἶναι στέρηση καί μείωσις ἀλλά αὐξηση καί κέρδος.

Τιμήσαμε τόν Τίμιον Σταυρό πρὶν ἀπό λίγες ἡμέρες καί σήμερον ἀκούσαμε ἀπό τόν Χριστό μας τό σύνθημα «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν». Στήν ἐγωκεντρική καί ἀπάνθρωπη ἐποχή μας αὐτό τό σύνθημα εἶναι τό μυστικό γιά τήν εὐτυχία. Ἐάν ἀπαρνηθοῦμε τόν κακό

ἑαυτό μας τῶν παθῶν καί τῶν πτώσεων, ἐάν ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας ἀγκαλιάζοντας τόν διπλανό μας, ἐάν ἀπαρνηθοῦμε τόν ἑαυτό μας, καθώς ἀφιερώνουμε τήν ὑπαρξή μας στήν προσευχή καί στή συνομιλία μέ τόν Χριστό, τότε θά εὐτυχήσουμε ἀληθινά. Θά καλύψουμε τά κενά μας, θά βροῦμε τίς ἰσορροπίες μας, θά γαληνέψουμε τή συνείδησή μας. Ἡ ἀπάρνηση τοῦ ἑαυτοῦ μας θά γίνει ἄρνηση τῆς κόλασης, ἀρραβώνας καί πρόγευση τοῦ Παραδείσου, οἰκείωση τῆς οὐράνιας Βασιλείας, πού ξεκινάει πρίν ἀπό τόν σαρκικό μας θάνατο, γιά νά τόν ἀναιρέσει καί νά κάνει τήν παροῦσα ζωή αἰώνια ζωή, ἀναφαίρετη χαρά καί βέβαιη σωτηρία. Ἀμήν.